

*'Ας χορέψουμε, κορίτσα, τῶν ματιῶν μας χάρματα...
ὄχονος καὶ τούμπου τούμπου... φέρτεν τὰ σιμάμακτα.

Ὁ γλυχὴ μου, τείνει τοῦτο!
ἄς βαρέση τὸ λαοῦτο,
ἄς βαρέση κι' ἡ λαντέρνα,
κι' ἄς ἀνάψη κάθε φτέρνα.

Κάτω' στὸ γυαλό, κάτω' στὸ περιγιάλι,
κάτω' στὸ γυαλό, κοντὶ,
ἔγιν' ἕνα πατιρντί,
σύγκρουσις μεγάλη.

Κάτω' στὸ πέλαγος ἐκεῖ
ἔκαναν γι' ἀσιελήκη
μὰ σύγκρουσις συμβολικὴ
ἡ Δόξα μὲ τὴν Νίκη.

Τοῦ χοροῦ γνωστὰ τραγουδιὰ μὲ Μιαγιάτικα λουλούδια.

Φ.— Σ' Ἑλληνικοὺς χοροὺς πηδῶ
μὲ φτερωμένο πόδι,
καὶ τραγουδιάκι τραγουδιῶ
τὰ μάλιστα δημῶδη.

Μίς' σ' τῆς Παιδείας τὸν μπαζὲ χοροπηδῶν ἡ Μούσαις
μαζὶ μὲ τὸν Ἀλεξάνδρῃ σακρανοποαρούσαις,
καὶ τὴν περίσισα χάρι των κανένας δὲν τὴν φθάνει...

τῆς Ἀθηνᾶς τὸ φέρεμα, τῆς κέρης τὸ φουστάνι,
πέντε ραφτάδες, Ἦνα μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνα μου,
πέντε ραφτάδες τύραφταν καὶ πέντε μαθητούδι,
κι' ὁ Μιστριώτης, κρῖνε μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνε μου,
κι' ὁ Μιστριώτης ἔκοβε γιὰ μαλλιχροὺς λουλούδια.

Τὸ μακλό μας ὄριον
μὲ χορὸ καινούριον
σήμερ' ἄς γενῆ...
μαῦρο γεμενί,

σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
τὰ πόδια μὴ λυπάσαι.

Καθεῦω τὴν ἀρίδα μου
καὶ ψάλλω τὴν Πατρίδα μου,
ποῦναί τοῦ κόσμου δίλημα...
ὄχι τὸ νεραντζοφίλημα...

Συρτοὺς χορεύουν κι' Ὑπουργοὶ
χωρὶς καμμιὰ φανάκη,
χορεύουσι κι' οἱ γεωργοὶ
μαζὶ μὲ τὸν Μπενάκη,
κι' ὄλοι τοῦ ἴ. ἐν: Μανώλαρε,
' πῆρε βοριὰς κι' ἀμύλαρε.

Π.— Ἔχετε γελά, ψηλά βουνά, καὶ σετς, ψηλαῖς ραχοῦλαις,
ἔχετε γελά καὶ σετς Ρωμηῶν ἀθάναταις ρεμούλαις.
Κυττάζω τὴν Πατρίδα μου χορευτικὴν Μανιάδα,
ποῦ τέτοια σὰν καὶ σήμερ' ποτὲ δὲν τὴν ξανάδα,
καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο κι' ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
νέους χοροὺς Ἑλληνικοὺς φωνὴ διακηρύττει.

Φωναῖς γεμάταις μέταλλα
Ρωμηῶν ἐξάπτουσι ὀστρον
μ' ἀθήνη καὶ ροδοπέταλα
παρθενικῶν κακίστρων.

Τὸ λέν οἱ κοῦκοι' στὰ βουνά κι' ἡ πέριδικς' στὰ πλάγια
πὼς τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς τῆς ἔχει κάνει μάγια,
ὅμως κι' ὁ πετροκότυρας σιγὰ σιγὰ τὸ λέει
πὼς' στὴ Βουλὴ τὴν τακτικὴν δὲν θέλλουσι ἀγελαῖοι.

Ὁ Κρῆς χορεύει τὸν Κρητικὸ μὲ τὸν πιστὸ του γραμματικὸ.

Β.— Ἐλα, Μακρωνωνάκη μου, κι' ἐμεῖς οἱ θεοὶ μας πάλι
νὰ σύρωμε τὸν Κρητικὸ, τὸν δόλιο Πεντοδάλη.
Χίλια κελῶς σε' ἔβρηκαμε, χίλια καὶ θεοὶ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λουλούδια καὶ μὲ τῆς πρασινάδες